

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **nprap. M. Z.**, zastoupen Mgr. Václavem Strouhalem, advokátem se sídlem tř. Přátelství 1960, Písek, proti žalovanému: **Policejní prezident**, se sídlem Strojnická 27, Praha 7, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 22. 12. 2015, č. j. 10 A 139/2015 – 80,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce se žalobou podanou dne 28. 8. 2015 u Městského soudu v Praze domáhal toho, aby soud žalovanému uložil povinnost rozhodnout o odvolání proti rozhodnutí České republiky – Policie České republiky, ředitele Útvaru pro ochranu ústavních činitelů ochranné služby ve věcech služebního poměru v řízení o doplacení služebního příjmu. Poukazoval na to, že dne 17. 6. 2014 mu bylo doručeno rozhodnutí ředitele o zamítnutí žádosti v prvním stupni. Proti tomuto rozhodnutí podal dne 1. 7. 2014 odvolání, o kterém dosud nebylo rozhodnuto. Proto je podle žalobce žalovaný nečinný.

[2] Podáním ze dne 27. 11. 2015 vzal žalobce svoji žalobu v plném rozsahu zpět, neboť žalovaný v řízení, ve kterém se žalobce domáhal ochrany proti nečinnosti, dne 14. 9. 2015 rozhodl. Žalobce vyjádřil přesvědčení, že žaloba (podaná před vydáním rozhodnutí o odvolání) byla důvodná, a že k rozhodnutí došlo v důsledku podané žaloby na ochranu proti nečinnosti.

[3] Městský soud řízení o žalobě zastavil podle § 47 písm. a) s. ř. s. a současně uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady řízení za zaplacený soudní poplatek a čtyři úkony žalobcova zástupce.

[4] Proti usnesení městského soudu o zastavení řízení podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, a to z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a), písm. d) a písm. e) s. ř. s. Ve stížnosti namítá nedostatek podmínek řízení před městským soudem, neboť žalobce nevyčerpal bezvýsledně možnosti obrany proti nečinnosti správního orgánu poskytované správním řádem. Tato skutečnost je dle stěžovatele podstatná pro úvahu městského soudu o přiznání náhrady nákladů řízení žalobci. Je-li totiž žaloba nepřipustná či nedůvodná, pak nelze

přiznat žalobci nárok na náhradu nákladů řízení, neboť se svou věcí nemůže uspět. Stěžovatel proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud usnesení městského soudu zrušil.

[5] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že dle něj je § 104 odst. 1 s. ř. s. nepřijatelná, neboť stížnost je podána pouze z důvodu povinnosti nahradit náhradu nákladů soudního řízení. Proto navrhl kasační stížnost odmítnout.

[6] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval přípustností kasační stížnosti. Stěžovatel napadl jak výrok o zastavení řízení, tak výrok o náhradě nákladů řízení. Dle § 102 s. ř. s. je kasační stížnost opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo, domáhá zrušení soudního rozhodnutí. Kasační stížnost je přípustná proti každému takovému rozhodnutí, není-li dále stanoveno jinak. Podmínky objektivní přípustnosti kasační stížnosti jsou splněny, neboť kasační stížnost proti rozhodnutí o zastavení řízení je přípustná.

[7] Zčásti jsou splněny i podmínky subjektivní přípustnosti, neboť kasační stížnost podal účastník řízení o žalobě. Subjektivní přípustnost kasační stížnosti se však nevyčerpává tím, že ji podá účastník řízení. Z povahy kasační stížnosti jakožto opravného prostředku vyplývá, že ji může podat jen ten účastník, kterému nebylo rozhodnutím krajského soudu plně vyhověno, popřípadě kterému byla tímto rozhodnutím způsobena jiná určitá újma na jeho právech. Rozhodujícím přitom je dopad výroku do práv účastníka. Při tomto posuzování také nelze brát v úvahu subjektivní přesvědčení účastníka řízení, ale jen objektivní skutečnost, že rozhodnutím soudu mu byla způsobena určitá, třeba i nepříliš významná újma, kterou lze odstranit zrušením nebo změnou napadeného rozhodnutí. Oprávnění podat kasační stížnost tedy svědčí jen tomu účastníku, v jehož neprospěch vyznívá poměření nejprůzračnějšího výsledku, který krajský soud pro účastníka mohl založit svým rozhodnutím, a výsledku, který svým rozhodnutím skutečně založil, je-li zároveň způsobená újma odstranitelná tím, že kasační soud napadené rozhodnutí zruší (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2012, č. j. 1 Ans 17/2012 - 33, nebo přiměřeně usnesení NS ze dne 30. 10. 1997, sp. zn. 2 Cdon 1363/96, uveřejněné v časopise Soudní judikatura č. 3/1997, pod č. 28, dále srov. usnesení NSS ze dne 12. 8. 2015, č. j. 1 As 115/2015 - 24, ze dne 13. 9. 2012, č. j. 3 As 72/2012 - 20 a usnesení NSS ze dne 30. 10. 2008, č. j. 1 Afs 133/2008 - 110). Aplikovatelnost těchto závěrů plyne i z nedávného rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 7. 2015, č. j. 5 Afs 91/2012 - 53, bod 36.

[8] Z argumentace stěžovatele obsažené v kasační stížnosti plyne, že se nedomáhá toho, aby soud v řízení pokračoval a žalobu meritorně projednal. Prezentuje konstrukci, dle níž městský soud neměl řízení o žalobě zastavit, nýbrž měl žalobu z důvodu nenaplnění podmínek řízení odmítnout. Jak v případě zastavení řízení, tak v případě odmítnutí žaloby se řízení končí procesním rozhodnutím, aniž by předmět řízení byl meritorně projednán a vyřešen autoritativním soudním výrokem. Stěžovatel tedy nikterak nezpochybňuje skutečnost, že žaloba nebyla věcně projednána. Netvrdí, že by mu zastavením řízení o žalobě vznikla újma. Svoji pozornost totiž upírá výlučně k nákladovému výroku.

[9] Jedinou újmu, která měla být stěžovateli napadeným usnesením způsobena, spojuje stěžovatel s výrokem o náhradě nákladů řízení. Tuto újmu ovšem není možné brát v úvahu při posuzování subjektivní přípustnosti kasační stížnosti proti výroku o zastavení řízení. Je totiž jen jeho odvozeným důsledkem, který nezávisí pouze na tom, že řízení bylo zastaveno, ale rovněž na dalších skutečnostech, které městský soud zohlednil (racionální chování žalobce v okamžiku podání žaloby).

[10] Soud proto uzavírá, že stěžovatel v tomto případě netvrdil, že by mu zastavením řízení o žalobě byla způsobena byť i jen minimální újma na jeho právech. Pozice stěžovatele je tak objektivně nahlíženo stejná, jako kdyby byla žaloba odmítnuta, nebo dokonce zamítnuta. Ani v těchto dvou dalších případech by kasační stížnost stěžovatele nebyla subjektivně přípustná. Z toho plyne, že stěžovatel není oprávněn napadat výrok o zastavení řízení opravným prostředkem. Soud proto odmítl kasační stížnost směřující proti výroku I. usnesení městského soudu na základě § 46 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 120 s. ř. s.

[11] Vzhledem k tomu, že kasační stížnost stěžovatele proti výroku o zastavení řízení je nepřijatelná, soud kasační stížnost odmítl i v části týkající se nákladů řízení o žalobě (výroky II. a III. usnesení městského soudu), a to v souladu s § 104 odst. 2 ve spojení s § 46 odst. 1 písm. d) aplikovaným na základě § 120 s. ř. s. Kasační stížnost proti výroku o náhradě nákladů řízení je totiž nepřijatelná nejen tehdy, pokud směřuje výlučně proti nákladovému výroku, ale též tehdy, když sice směřuje proti hlavnímu výroku, na němž je nákladový výrok závislý, avšak kasační stížnost proti tomuto hlavnímu výroku (zde výroku o zastavení řízení) je nepřijatelná (podrobně viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 1. 6. 2010, č. j. 7 Afs 1/2007 – 64, bod 31, č. 2116/2010 Sb. NSS).

[12] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. Byl-li návrh odmítnut, nemá žádný z účastníků nárok na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. února 2016

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu